

IK NEEM DEZE MAN

(I TAKE THIS MAN)

Dolle klucht in twee bedrijven

door

JACK SHARKEY

vertaling

L. Slokker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IK NEEM DEZE MAN - I TAKE THIS MAN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1991 by Jack Sharkey

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

Dankbaar opgedragen aan Jack Welch van Baker's Plays in Boston, voor tonnen inzicht en informatie.

PERSONEN:

Gideon, een aantrekkelijke jongedame uit Boston

Bret, een knappe jongeman uit Boston

Charlene, een jonge, beeldschone verpleegster

Dex, Charlene's knappe verloofde

Jud, een hulpvaardige politieagent.

TIJD:

De derde maandag in april, dit jaar.

PLAATS:

Back Bay, een buurt in Boston, een leuk appartement in een verbouwd herenhuis.

Eerste bedrijf:

Laat in de middag

Tweede bedrijf:

Een paar seconden later.

NB: Terwille van het komische effect (u zult begrijpen wat we bedoelen wanneer u de laatste twee woorden leest in Charlene's toespraak) moet de lijst van personen alleen worden aangegeven met hun voornamen, zie boven, en de beschrijving.

“I take this man” beleefde zijn wereldpremiere op 15 september 1991, in Ramada, London Bridge Resort in Lake Avasu City, Arizona, door het toneelgezelschap van de Drury Lane Repertory layers.

EERSTE BEDRIJF

De woonkamer van het appartement van Gideon Hollis (*zie toneelbezetting*) Laat in de middag. Het decor is smaakvol maar niet duur. De kamer is zonnig, een namiddagzonnetje in het voorjaar. Dat zal straks veranderen. Het doek gaat op, het toneel is leeg. Na een poosje horen we een sleutel in de voordeur. Giddy doet de deur open, haalt met moeite de sleutel uit het slot, en roept de gang links in terwijl ze met de sleutel bezig is;

GIDDY: Hier is het, agent. Deze kant op. Ik zal u even voorgaan. (*ze rent naar een leunstoel, pakt er een los kussen vanaf en nog twee andere kussens van de linker kant van de divan, ze stapelt ze bij de kussens aan de rechter kant van de divan, draait zich om, ziet een opengeslagen tijdschrift op de leunstoel, pakt het op, zoekt naar een plekje waar ze het kwijt kan, haalt dan haar schouders op, tilt het kussen van de stoel op, smijt het tijdschrift er onder en legt het kussen er weer op terwijl Jud en Bret in de open deur van het appartement verschijnen*) Is het gelukt? Legt u hem hier maar neer, agent. (*ze zegt dat omdat Jud Bret over zijn schouder draagt. Jud is een agent van middelbare leeftijd, in uniform. Bret is een jongere man, in zalige bewusteloosheid, met alleen een singlet, korte broek, schoenen en sokken aan*)

JUD (*terwijl hij dichterbij komt*): Hier maar?

GIDDY: Op de divan. Dat is een schotse ruit, daar zie je niks op. Hij is nogal bezweet.

JUD: Kan ik hem niet beter naar de slaapkamer brengen?

GIDDY: Nee, de lakens zijn net schoon. Leg hem naar hier neer. Trouwens, u hebt al moeite genoeg gedaan, u hebt hem al die trappen op gesjouwd.

JUD (*terwijl hij Bret op de divan legt met zijn hoofd naar rechts op het kussen*): Weet u het zeker, juffrouw? Die arme jongen heeft rust nodig!

GIDDY: Nee, dat is prima zo op die divan. Hij ligt daar best. Ik leg wel een deken of zoiets over hem heen, dan vat hij geen kou.

JUD: Ik vind dit geen prettig idee. Ik zou hem eigenlijk naar een ziekenhuis moeten brengen!

GIDDY: Maar u weet toch ook wel wat ze daar doen! Ze kijken hem helemaal na, dan zeggen ze tegen me dat hij naar huis kan en in bed moet uitrusten, en dan krijg ik een rekening van honderdvijfendertig gulden voor de diagnose! En daarna is hij kwaad op me dat ik daar zoveel geld aan uitgegeven heb, en ...

JUD: Dat kan wel zijn, maar als er een burger in elkaar zakt op straat, dan hoor ik hem altijd naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te brengen.

GIDDY (*gaat dichterbij hem staan, opgewonden*): Maar er zakken altijd mensen in elkaar na de marathon van Boston, agent, en u weet toch ook dat de ziekenhuizen er altijd over klagen dat ze worden overstelpt met mensen die onnodig naar het ziekenhuis worden gebracht en...

JUD: Oké, oké, ik begrijp het, maar als mijn partner er achter komt dat ik de auto uit ben gegaan...

GIDDY: Ik hou mijn mond wel. Als u het niet tegen hem zegt weet hij het toch niet...

JUD (*kijkt nog eens goed naar Bret*): Weet u zeker dat alles goed met hem is? Hij ziet wel erg bleek...

GIDDY: Het is heel aardig dat u zo bezorgd om hem bent, maar als ik me niet druk maak, waarom zou u het dan doen? Mijn man maakt het prima, agent, hij moet alleen even bijkomen. Moet u niet terug naar de auto? Uw partner vraagt zich vast af waar u blijft.

JUD: Ja, daar hebt u gelijk in. Ik hoop dat Sam me niet heeft zien weglopen met uw man. Er moet altijd een van ons bij de auto blijven, voor de mobilfoon. Maar u woont niet zo ver van Copley Square, ik dacht dat ik wel tien minuutjes weg kon.

GIDDY (*probeert hem in de richting van de deur te krijgen*): O, vast wel, als u snel bent. Bedankt voor de hulp, en...

JUD: Wacht even, niet zo haastig. Ik moet uw naam nog hebben, dat moet ik rapporteren.

GIDDY: Hoezo rapporteren? Ik dacht dat u dit niet zou rapporteren?

JUD: Nou, als het niet nodig is doe ik het niet, maar als iemand me heeft gezien en vragen gaat stellen, dan kan ik de feiten maar beter op een rijtje hebben, voor het geval dat.

GIDDY: Goed dan. Wat wilt u weten?

JUD (*pakt een pen en een notitieboekje*): Uw naam?

GIDDY: Gideon Hollis

JUD: Dat is toch een jongensnaam?

GIDDY: Mijn vader wilde graag een zoon, vandaar. Mijn vrienden noemen me Giddy.

JUD (*schrijft alleen de feiten op, niet de rest*): Goed, dat heb ik hier genoteerd. Beroep?

GIDDY: Assistent-curator in het Museum van Fijne Kunsten.

JUD: Is dat het beroep van uw man?

GIDDY: Van mij. Het is hier vlakbij, maar een kwartiertje lopen, dus ik hoef me niet druk te maken over een parkeerplaats, of....

JUD (*denkt ineens aan de auto*): Mijn auto! Ik moet nu echt weg. Ik moet Sam assisteren met het in de hand houden van de menigte, tot die zich verspreid heeft. Nog een ding. Wat doet uw man?

GIDDY (*niet erg op haar gemak, aarzelt, zegt dan*): Hij is huisman. Hij doet de boodschappen, houdt het huis schoon, en ik verdien de kost voor ons tweeën - misschien vindt u dat wel gek.

JUD (*doet zijn notitieboekje dicht, en stopt het weg, samen met de pen*): Mm, nee hoor, dat is tegenwoordig heel gewoon. Maar ik vind het wel verbijsterend. Waarom een sterke, potige man als uw echtgenoot thuis zit, terwijl u - Tenzij hij natuurlijk ergens last van heeft. Zijn rug misschien? Ik zei al dat hij erg wit ziet in zijn gezicht. Weet u zeker dat u hem niet wilt laten nakijken in het ziekenhuis voor het geval dat?

GIDDY: Hij ziet altijd zo bleek na een lichamelijke inspanning, lage bloeddruk. Geloof me, als ik maar enigszins dacht dat hij iets meer kon hebben dan uitputting van het rennen, dan had ik er natuurlijk op gestaan dat u hem meenam naar het ziekenhuis.

JUD (*half overtuigd, loopt ruggelings in de richting van de deur*): Nou, het zal wel, goed, maar alleen voor mijn eigen gemoedsrust kom ik denk ik vanavond nog even langs als mijn dienst er op zit, mevrouw.

GIDDY (*probeert een lichte wanhoop te verbergen*): Maar dat hoeft helemaal niet...

JUD: Jawel, ik ben van het zorgelijke soort.

GIDDY: Nou ja, hoe laat wilde u langs komen?

JUD: Laat eens kijken, ik ben klaar om acht uur, dus een uur of negen, is dat goed?

GIDDY: Vanavond?

JUD: Waarom niet?

GIDDY: Eh, het is onze trouwdag. We zijn precies een jaar getrouwd vandaag. Het kan zijn dat we de stad uit zijn, vanavond.

JUD: In zijn conditie?

GIDDY: Mijn man trekt altijd heel gauw weer bij. Even slapen, en dan is hij weer zo fris als een hoentje.

JUD (*hij staat nu bij de deur, zijn hand aan de knop, en kijkt haar nog steeds aan*): Het spijt me, mevrouw. Regels zijn regels. Ik moet hem controleren. Ik zou me persoonlijk verantwoordelijk voelen als hij een terugslag zou krijgen!

GIDDY: Maar als we nou niet thuis zijn?

JUD (*haalt zijn schouders op*): Dan weet ik dat hij in orde is, dat is dan een pak van mijn hart.

GIDDY: Dat is heel consciëntieus van u, agent. eh...

JUD: Keegan. JUD KEEGAN. Als u hulp nodig hebt, kunt u altijd bellen. Doe rustig aan, mevrouw, en veel plezier vanavond - *(kijkt langs haar heen naar Bret, en schudt zijn hoofd)* - maar daar heb ik zo mijn twijfels over - *(doet de deur achter zich dicht)*

GIDDY *(leunt met haar rug tegen de deur, blaast haar wangen leeg in een hoorbare zucht van opluchting, schudt haar hoofd, komt overeind, loopt naar de divan, kijkt even naar Bret en zegt dan hardop):* Jij moet een deken over je heen hebben! *(gaat naar de slaapkamer, we horen haar tevreden neuriën achter de coulissen, en ze komt terug met een wollig dekentje. Ze legt het over hem heen tot aan zijn kin, maar het komt maar tot aan zijn knieën)* Je hebt ook zulke lange benen! Het verbaast me echt dat je niet als eerste over de finish bent gekomen! *(ze gaat naar de slaapkamer, neuriet weer vrolijk. Even later horen we de sleutel in het slot, en Charlene Lockwood komt binnen. Haalt haar sleutel uit het slot, trekt een lichte jas uit en hangt hem op de kapstok. Stopt haar sleutels in haar tas, hangt de tas aan de riem over de jas. Terwijl ze zich omdraait komt Giddy weer binnen met een grotere deken die ze meteen achter haar rug probeert te verbergen, als reactie op Charlene's aanwezigheid, met een licht gehijg)*

CHARLENE: Zo, heb je een slecht geweten? Wat heb je uitgevoerd, Giddy? Heb je mijn dagboek gelezen of heb je stiekem van de chocoladetaart gegeten?

GIDDY: Eh, is dat alles waar ik uit mag kiezen?

CHARLENE: Tjonge, wat ben jij zenuwachtig! Malle, ik maak maar een grapje. Ik ben bekaf van dat verkeer waar ik tussen heb gezeten. Je snapt niet waar al die toeschouwers voor de marathon elk jaar weer vandaan komen! *(gaat de kamer binnen terwijl Giddy onzeker achter haar aan loopt)* Volgens mij zijn de wegen leeg van hier tot Californie als je ziet hoeveel auto's er vandaag in Boston waren. *(houdt haar pas in als ze Bret ziet, knippert met haar ogen en zegt dan)* Giddy, wie is dat?

GIDDY *(haalt licht haar schouders op):* Ik heb geen idee *(ze kijkt met duidelijke bewondering naar Bret die ligt te slapen)* Is hij geen droomprins?

CHARLENE: Weet je niet wie hij is? Hoe is hij hier terecht gekomen?

GIDDY: Een aardige agent heeft hem gebracht. Ik weet niet hoe ik het alleen had moeten doen.

CHARLENE: Gebracht? Kon hij niet op eigen kracht binnen komen?

GIDDY: O nee, hij was bewusteloos. Dat is hij trouwens nog.

CHARLENE: Ik begrijp er helemaal niets van. Gideon Hollis, waar heb je deze vent opgeduikeld?

GIDDY: Hij lag midden op straat, en hij zag er zo knap en hulpeloos uit, ik kon hem daar echt niet laten liggen.

CHARLENE: Giddy, ben je gek geworden? Een wildvreemde man van de straat oppikken (*kijkt van Giddy naar Bret, dan weer naar Giddy en overdrijft*) En hem letterlijk meeslepen naar je appartement; in zijn ondergoed!

GIDDY: Dat is geen ondergoed. Dat is sportkleding. Dat draagt iedereen tegenwoordig.

CHARLENE: Wacht eens, nu gaat me een licht op - geloof ik - liep deze man soms mee in de marathon vandaag?

GIDDY: Hij stortte in, vlak voor de finish, zielepiet. Maar dat maakt mijn besluit wel makkelijker.

CHARLENE (*vermoeid*): Welk besluit?

GIDDY: Hij is het soort man wat ik mijn hele leven al had willen ontmoeten. Ik bedoel, echt een stuk, weet je wel? Zulke stukken kom je niet tegen in een museum, dat zijn meer museumstukken. Het is daar te saai voor mannen met spierballen.

CHARLENE: Vergeet nou eens even dat je assistent-curator bent en draai de band nog even een paar zinnnetjes terug. Wat bedoelde je eigenlijk toen je zei dat zijn instorten jou hielp het juiste besluit te nemen.

GIDDY (*haalt het korte dekentje van Bret af en legt de grotere deken over hem heen*): Hij heeft de race niet afgemaakt. Alle anderen kwamen over de streep, maar hij niet.

CHARLENE (*realiseert zich dat Giddy vindt dat ze het nu heeft uitgelegd, en zegt*): Ja, en?

GIDDY (*rommelt nog steeds met de dekens en gooit de korte in de leunstoel*): Dat is toch duidelijk?

CHARLENE: Nou nee, niet bepaald.

GIDDY (*klopt op de deken waar Bret onder ligt, kijkt Charlene aan en verklaart vrolijk*): Aardige jongens komen altijd het laatste binnen: Lest best. (*Charlene haar mond zakt open van verbazing*) Daaraan wist ik dat hij de beste was.

CHARLENE (*perplex*): Giddy, dat bedoelen ze helemaal niet met die uitdrukking!

GIDDY: Onzin. Wat kunnen ze er anders mee bedoelen? (*kijkt vol bewondering naar Bret*) Ik denk dat ik hem Antonio noem. Italianen zijn zo romantisch. Vind je het goed?

CHARLENE: Ja, maar hij misschien niet. Luister eens, schat. (*gooit de te korte deken over de rug van de leunstoel en brengt Giddy voorzichtig naar de stoel*) Ik voel me geveleid dat je mijn mening wilt weten, maar dit valt niet meer onder: "Mammy, hij liep gewoon met

me mee, mag ik hem houden!”

GIDDY: Hij liep niet mee. Hij werd thuisbezorgd.

CHARLENE: Gideon Hollis, - om er maar eens een ander gezegde tegenaan te gooien - je kunt niet gewoon een gevallen student vangen en hem in je boudoir stoppen.

GIDDY: Waar moet ik hem dan stoppen?

CHARLENE: Nergens, daar gaat het niet om.

GIDDY: Waar gaat het dan wel om?

CHARLENE (*gaat op de leuning van de stoel zitten en zegt zachtjes*):

Luister nou eens, lieve kleine idioot, er zijn wetten die verbieden dat je mensen mee naar huis neemt. Zelfs Italianen - trouwens, hoe weet je dat hij een Italiaan is?

GIDDY: Omdat ik altijd al een Italiaan had willen hebben. Maar mijn vader vond het niet goed. Mijn vader vond heel weinig dingen goed. Maar het mocht niet van mijn vader. Er mocht altijd heel weinig van mijn vader.

CHARLENE: Schat, wat heeft het ontvoeren van gevallen hardlopers met je vader te maken?

GIDDY: Alles! Als mijn vader anders was geweest, was ik jaren geleden al verliefd, verloofd en getrouwd geweest! Hij schrikte altijd al mijn vriendjes af.

CHARLENE: Joeg hij ze het huis uit, of zo?

GIDDY: Nee, ze mochten wel binnenkomen, zo erg was het nou ook weer niet. Ik mocht zelfs met ze mee uit.

NB: Het valt niet mee om lang achter elkaar doodstil te blijven liggen. Bret mag gewoon ademhalen, zijn hoofd bewegen, zijn armen, etc. zoals iemand die bewusteloos is. Maar hij mag de aandacht van het publiek niet afleiden, ze moeten blijven kijken naar de spelers die in actie zijn. De dames zullen het grootste deel van de tijd zijn bewegingen negeren - tenzij iets anders wordt aangegeven - misschien zullen ze af en toe even terloops naar hem kijken, maar ze moeten hun aandacht bij hun eigen tekst en handeling houden.

CHARLENE: Wat was het probleem dan?

GIDDY: De manier waarop hij het deed! Als er iemand voor me aan de deur kwam haalde mijn vader hem binnen, en maakte gelijk polaroid foto's van hem, van voren en van opzij.

CHARLENE: O jee!

GIDDY: Dan moest hij zich legitimeren. Met een rijbewijs,

bijvoorbeeld, en hij keek de foto na of die klopte met de werkelijkheid.

CHARLENE: Nee hè?

GIDDY: En als we dan weggingen liep mijn vader met ons mee naar beneden, en noteerde het nummerbord van de auto, voor we weggingen. Het was heel beschermend, en dat was wel lief bedoeld, maar het leverde wel een afschuwelijke sociale druk op.

CHARLENE: Ja, dat is wel duidelijk. Maar dat deed hij toch alleen maar bij het eerste afspraakje, zo'n heel dossier. De tweede keer hoefde dat niet meer.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto